

zrušil napadené usnesení a uložil úpadkovému komisaři, by vyčkaje pravomoci, rozhodl o návrhu věřitelů na svolání schůze. **D ů v o d y:** Úpadkový soud nebyl oprávněn rozhodnouti, neboť o svolání schůze věřitelů má rozhodnouti podle § 91 konk. ř. úpadkový komisař. Vzhledem k tomu jest napadené usnesení zmatečným a bylo je zrušiti (§ 79 konk. ř. viz Bartsch, Komentář ke konkursnímu řádu). Zároveň se ukládá úpadkovému komisaři, by v oboru své působnosti rozhodl o návrhu na svolání schůze věřitelů.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu správce úpadkové podstaty.

D ů v o d y:

Podle § 79 (2) konk. ř., zavedeného císařským nařízením ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. zák. a přicházejícího tu ještě v úvahu, jenž se ostatně plně kryje s předpisem § 77 (2) konk. ř., zavedeného zákonem ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n., řídí konkursní komisař konkursní řízení jako samosoudce a jako takovému přísluší mu zejména veškerá soudní opatření a rozhodnutí, která nejsou konkursním řádem vyhrazena konkursnímu soudu (senátu). Otázka, zda věc náleží před samosoudce, či před senát, není však podle ustálené praxe nejvyššího soudu otázkou příslušnosti soudu, nýbrž otázkou jeho obsazení (srov. sb. n. s. 6044). Rozhodl-li tudíž konkursní soud (senát) o věci, o níž, jak sám dovolací rekurs připouští a jak podle § 91 (1) uvedeného konkursního řádu není pochybné, měl rozhodnouti konkursní komisař jako samosoudce, nebyl rozhodující soud řádně obsazen, což ovšem zakládá zmatečnost tohoto rozhodnutí podle § 477 čís. 2 c. ř. s., jak správně uznal rekursní soud. Dovolací rekurs jest nedůvodný a nebylo mu proto vyhověno, při čemž se k jeho vývodům ještě podotýká, že nejvyšší soud za vylíčeného stavu věci nemohl se obíratí otázkou, je-li usnesení konkursního soudu věcně správné.

Čís. 10937.

Zavázal-li se povinný soudním smírem dojednaným určitého dne, že, dokud se nezmění poměry, bude platiti na výživu určitý peníz měsíčně bez bližšího určení dospělosti splátek, měla nastati a nastala dospělost jednotlivých splátek vždy prvního dne každého následujícího měsíce. Z takového exekučního titulu lze seznati čas plnění ve smyslu § 7 ex. ř.

(Rozh. ze dne 27. srpna 1931, R I 711/31.)

Na základě soudního smíru povolil **s o u d p r v é s t o l i c e** exekuci k vydobytí výživného. **R e k u r s n í s o u d** exekuční žádost zamítl. **D ů v o d y:** Stěžovatel opírá stížnost o to, že soudní smír ze dne 17. února 1920 neobsahuje obvyklou doložku o exekučních sankcích ani paritní lhůtu, takže není exekučním titulem podle § 1 čís. 5 ex. ř. Ve spisech jest

uveden závazek povinné strany takto: »otec dítěte se zavazuje, dokud se poměry nezmění, platiti měsíčně na nezl. 500 Kč na výživu a 40 Kč na věno«. Smír byl soudem usnesením ze dne 18. února 1920 ohledně nezletilce opatrovnicky schválen. Podle § 7 první odstavec ex. ř. smí býti exekuce povolena jen, lze-li seznati z exekučního titulu kromě osoby toho, kdo jest oprávněn a zavázán, také předmět, objem a čas dlužného plnění a v druhém odstavci tohoto paragrafu jest zdůrazněno, že před uplynutím lhůty pro plnění určené v rozsudku nebo v jiném exekučním titulu nemůže býti exekuce povolena. Z toho plyne, že lhůta k plnění musí býti v exekučním titulu výslovně stanovena a že soudní smír, v němž není stanovena doba dlužného plnění, není exekučním titulem. Nestačí, že si ji lze snad z obsahu exekučního titulu domysleti. Nebyla-li doba dlužného plnění smírem ustanovena vůbec, nelze ani způsobem § 7 druhý odstavec ex. ř. prokázati, že lhůta tato uplynula. Na zákonné doplňující předpisy (jako § 1418 obč. zák.), nelze bráti zřetel, poněvadž exekuční titul má býti vyzbrojen všemi formálními náležitostmi, jak jsou obsaženy v § 7 ex. ř. a nesmí v těchto směrech vykazovati pochybnosti. Ovšem soudní smír jest exekučním titulem podle § 1 čís. 5 ex. ř. a nevadí, že v něm není zmínky o vykonatelnosti.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Jest pravda, že podle § 7 (1) ex. ř. smí býti exekuce povolena, lze-li z exekučního titulu seznati zejména i čas dlužného plnění. Ale potud není v souzeném případě závady, neboť, zavázal-li se povinný soudním smírem dojednaným určitého dne, že, dokud se poměry nezmění, bude na svou nezletilou dceru platiti 500 Kč měsíčně na výživu a 40 Kč na věno bez bližšího určení dospělosti těchto splátek, není vzhledem k ustanovení § 1418 obč. zák. již podle obsahu smíru nejmenší pochybnosti, že dospělost jednotlivých splátek měla nastati a nastala vždy prvního dne každého následujícího měsíce. Rozhodnutí čís. 6302 sb. n. s., jež rekursní soud patrně na mysli měl, tu nedopadá, neboť praví jen, že nestačí, že si lze dobu plnění z jeho obsahu domysleti, avšak věc je tu jiná, ježto doba plnění jest určena zákonem, § 1418 obč. zák. Není proto správný právní názor rekursního soudu, že doba dlužného plnění smírem není stanovena, a bylo proto dovolacímu rekursu vyhověno a obnoveno usnesení prvního soudu, při čemž se k vývodům rekursu povinné strany podotýká, že, prohlásily-li strany při smířovacím roku, jak se ohledně výživy a věna své nezletilé dcery dohodly, jde o soudní dohodu povahy majetkoprávní, jež jest exekučním titulem podle § 1 čís. 5 ex. ř.

Čís. 10938.

Bylo-li poručenstvo poručenským soudem vyzváno a zmocněno k vedení sporu o zjištění nemanželského otcovství, netřeba ještě zvlášť osvědčovati právní zájem (§ 228 c. ř. s.) na zjištění sporného poměru.